

El Regne és alegria

Quan participem de la comunitat cristiana i del seu eix central, l'Eucaristia, hem de viure-ho amb alegria i agraïment. Dit planerament: fa basarda ser en una celebració de l'Eucaristia on tothom està i surt amb cares llargues, on plana a l'aire que s'està allà per complir, on es respira fredor, on importen més les formes, la parafernàlia... No vull dir que tot plegat hagi de ser gresca, ni molt menys xivarri (m'agrada el silenci!) ni tampoc que algun dia no puguem plorar o compartir dolor o tristor com a comunitat. Em refereixo a que, si de debò ens impregnem del missatge esperançador de l'Evangeli, per força aquesta energia ens ha d'arribar i ens ha de transformar en positiu, perquè en l'Evangeli sempre hi ha de rerefons un missatge d'amor incondicional. Per tant, hauríem de sortir de l'Eucaristia, compartida en comunitat, més feliços, agraïts i amb un somriure als llavis.

Exagero? Bé, és la meva forma de veure-ho. Però llegim l'Evangeli. Descobrir "un tresor" o "una perla", i el que passa a continuació és sinònim d'entusiasme! I amb la xarxa de pesca plena a vessar, aprenem a destriar el que és bo i posar-ho al cove, i a llençar també tot el que és dolent. I de l'al·lusió al "foc encès" i als "mestres de la llei"... només diria que cadascú sap dins seu com ser millor i cremar, ara i aquí, el que no volem ser. I que l'Església també té el repte de destriar el que té de bo i de dolent, i llençar tot el que és superficial o nociu.

El Regne és un tresor. I només s'amaga en Jesús. I quan el descobrim, mica en mica, només pot portar alegria a la nostra vida. O sigui que sortim contents avui de l'Eucaristia: tenim molt a agrair. No pensem tant en el que pot venir en un futur a la nostra comunitat o a l'Església. El que hagi de ser, serà. L'ara, en canvi, és real. Avui hi som. Avui tenim al nostre entorn aquesta comunitat, aquesta parròquia. Un trosset minúscul i preciós del Regne. O no?

M.J.H.